

DOBRODRUŽNÝ PRÍBEH ZO SVETA
PERCYHO JACKSONA

SLNKO A HVIEZDA

RICK MARK
RIORDAN OSHIRO

FRAGMENT

Slnko a hviezda

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan, Mark Oshiro

Slnko a hviezda – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

SLNKO A HVIEZDA

RICK
RIORDAN

MARK
OSHIRO

FRAGMENT

THE SUN AND THE STAR, A NICO DI ANGELO ADVENTURE

by Rick Riordan and Mark Oshiro

Copyright © 2023 Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.

Reprinted by permission of Disney • Hyperion Books.

All rights reserved.

Translation © Katarína Lalíková, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5441-5

ISBN e-knihy 978-80-566-5446-0 (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-5447-7 (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5448-4 (mobi)

*Všetkým Nicom, Willom, Piper a ďalším:
Táto kniha je venovaná vám.
Nech žiarite rovnako jasne ako slnko a hviezdy.*

„Nico di Angelo, čo keby si mi porozprával príbeh?“

Nico sa naježil. Príbeh? Nejaký starý príbeh? Po tom všetkom, čím si prešli, mu to pripadalo až príliš ľahké.

Po všetkom tom utrpení.

Očami zaletel k Willovi a jeho priateľ rozhodil ruky. Vyzeral unavené. *Príšerne* unavené. A tie jeho obvazy...

Nicovi zovrelo žalúdok. Pásy gázy boli znova presiaknuté krvou.

Obrátil sa naspäť ku Gorgyre. „Príbeh *o čom?*“

Nymfa pátrala pohľadom najprv v jeho, potom vo Willovej tvári. Vari sa z nich zase chystá vytiahnuť vlákna duše?

Nico ucítil, ako sa mu niečo obtrelo o hánky. Otočil hlavu a uvidel, že sa ho Will pokúša chytiť za ruku. Uvoľnil prsty a nechal si jeho ruku vklznúť do dlane.

Bodlo ho pri srdci. Willovo zovretie bolo veľmi slabé.

Nicovi neostávalo nič iné, len to urobiť. *Must* dokončiť, čo začali.

Opäť k nemu dolahol ten šepot.

A potom hlas Gorgyry.

„Rozprávaj mi *o vás dvoch*,“ navrhla mu.

KAPITOLA

Nico sa ocitol pred najťažším rozhodnutím svojho života a bol presvedčený, že to pokašle.

„Ja neviem,“ prehodil k Willovi Solaceovi, neskutočne krásnemu synovi Apolóna, ktorý stál oproti nemu. Pritom sa však pozeral na Austina Lakea, jedného z Willových nevlastných súrodencov. Ten sa za Willom prechádzal sem a tam a ešte viac tým Nica znervózňoval.

„Prestaň už, Austin,“ požiadal ho. „Vôbec sa nedokážem sústrediť.“

„Prepáč, kamoš,“ ospravedlnil sa Austin, „ale je to fakt hrozne napínavé.“

„Musíš si vybrať,“ dohovárať Will Nicovi. „Tak znejú pravidlá.“

Nico sa zamračil. „Som Hádés syn. Kašlem na pravidlá.“

„No šiel si do toho dobrovoľne,“ ozvala sa Kayla Knowlesová, ďalšia z Apolónových potomkov. Zatočila si čerešňovou lízankou v ústach. „To v sebe nemáš žiadnu polobožskú česť, Nico di Angelo?“

Austin ďalej rozčúlene pochodoval. „Medzi nami, na toto nie je potrebná žiadna česť.“

„Buď ticho!“ okríkol ho Nico a prehrabol si vlasy. Čo ak si zle vyberie? Sklame tým Willa?

Lenže keď sa naňho pozrel, videl mu na tvári iba očakávanie. Zmierlivé očakávanie. Will bol pripravený na čokoľvek, čo Nico povie, a nech to dopadne, ako chce, stále si ho bude rovnako vážiť.

Čím som si tohto chlapca vlastne zaslúžil? napadlo Nicovi. Dost často sa na to pýtal sám seba.

„Tak dobre, už som sa rozhodol,“ oznámil.

„Asi puknem od zvedavosti,“ uškrnul sa Austin.

„Možno nastane koniec sveta,“ poznamenala Kayla. Teraz držala lízanku v ruke a oči jej dychtivo žiarili. „Akože tentoraz *fakt* naozaj.“

„Takže,“ začal Nico, „keby som si musel vybrať...“

„No?“ popchol ho Will. „Tak by si si vybral...?“

Nico sa poriadne nadýchol.

„Darth Vader.“

Will s Kaylou zastonali, ale Austin sa tváril, akoby mu Nico práve daroval na narodeniny ferrari.

„Teda, kamoš!“ vykrikol. „To je úplne najlepšia voľba!“

„Je to *najhoršia* voľba!“ namietla Kayla. „Prečo by si si vyberal Vadera, keď je tu Kylo Ren?“

„Myslel som si, že pôjdeš po niekom fajnovejšom,“ povzdychol si Will. „Napríklad po niekom, kto je ako generál Grievous alebo Dryden Vos.“

„Brzdi,“ bránil sa Nico. „Iba včera som dopozeral všetky tie filmy. Teraz si už ani nepamätám, čo sa dialo v prvých častiach.“ Odmlčal sa. „To sú vážne všetko postavy zo *Star Wars* alebo si robíte srandu?“

„Nezahováraj,“ obula sa doňho Kayla. „Darth Vader? Ty by si si šiel na rande s *Darthom Vaderom*?“ Zahryzla do lízanky, až to chruplo. „Prišla som o všetku radosť, Nico. O všetku.“

„Vitaj v mojom svete,“ zavtipkoval Nico. Zbadal, ako sa Will uškrnul – bol to len okamih, ale neušiel mu.

„U nás je to v pohode,“ upokojil ho Austin. „Nikto ťa za tvoje odpovede nesmie odsudzovať, pamätáš?“

„Beriem to späť,“ poznamenala Kayla. „Smie sa odsudzovať.“

„Si nejaký zakríknutý, Will,“ všimol si Nico. „Na to, že si fanúšik *Star Wars* číslo jeden.“

„Uvažujem, prečo si si vybral práve jeho,“ odpovedal. „Čo tým sleduješ?“

„Je mocný,“ pokrčil plecami Nico.

„A rozhodný,“ dodal Will. „Vždy by presne vedel, kam ťa pozvať na rande. O tom niet pochyb.“

„A dáva si pri jedení dole helmu?“ zaujímalo Kaylu.

Nico si položil ruku na srdce. „Predstavte si Dartha Vadera, ako si pri stole stiahne helmu a túžobne sa vám zahľadí do očí. *Tomu* ja horším romantika.“

Will sa zachechtal a predviedol svoj žiarivý úsmev.

Prečo, dopekla, prečo pripadalo Nicovi ako víťazstvo, keď sa mu podarilo Willa rozosmiať? Dlhو si o sebe myslel, že mu chýba srdce. Koniec koncov je Hádésov syn. Ľudia ako on nestretávajú lásku. Ale potom prišiel...

Will.

Will, ktorý svojím úsmevom dokázal rozpustiť Nicov ľad. Každému bolo hneď jasné, ktorý boh je Willov otec – taká energia a svetlo z neho sálali. Niekedy aj doslova, ako tento rok zistili v jaskyniach troglodytov. Will bol skrz-naskrz Apolónov syn.

Príslovie o tom, že protiklady sa priťahujú, asi vážne platí, pretože Nico nepoznal nikoho, kto by sa od neho viac líšil. A napriek tomu spolu chodili už rok. Nico mal skutočného priateľa.

Stále si nebol istý, či tomu sám verí.

Štvorica polobohov ďalej prechádzala Táborom polokrvných. V amfiteátri nehořel oheň. Dnes večer si ho Nico s Willom možno zapália, na Long Islande sa začínalo ochladzovať. Žiadni táborníci sa neponáhľali do zbrojnice ani do kovárskej vyhne, nikto nemieril do jaskyne orákula. Zruby (až na Hádesov a Apolónov) zívali prázdnotou, čo jasne naznačovalo, že sa blíži koniec leta.

Nico si to nechcel nahlas priznať, ale bude sa mu cnieť... no, skoro za všetkými táborníkmi, i keď ho občas poriadne štvalo robiť im inštruktora.

Zvlášť nerád sa bude lúčiť s Kaylou a Austinom.

Prechádzali cez jahodové plantáže a Nico vycítil, že Kayla a Austin sú čím ďalej tým napätejší. V ten deň dospeli k ťaživému rozhodnutiu o tom, akým spôsobom budú cestovať, a zatiaľ čo všetci štyria stúpali na Vrch polokrvných, Kayla s Austinom spomaľovali.

„Rozmýšľam, či sme sa nemali rozhodnúť inak,“ nadhodila Kayla.

„Určite to zvládneme, Nico?“ spýtal sa Austin.

„Jasné,“ ubezpečil ho. „Teda... ešte nikto pritom *neumrel* alebo niečo také.“

„Tým si ma príliš neupokojil!“ postážovala sa Kayla.

„Vy to zvládnete.“ Will položil ruku na Austinovo plece. „Počul som, že je to divočina, možno sa vám otvorí kufor, ale bezpečne sa dostanete domov.“

Dorazili na vrcholok, kde sa na najnižšej vetve borovice trblietalo zlaté rúno. Dole pod kopcom sa vinula vidiecka cesta číslo 3141 a tvorila vonkajšiu hranicu tábora. Na štrkovej krajnici pri hromade škatúl a vakov stál Cheirón, riaditeľ aktivít Tábora polokrvných, a spodná konská časť tela sa mu v popoludňajšom svetle bielo leskla.

„Tu ste!“ zvolal kentaur. „No tak poďte.“

Nikto z nich sa k nemu obzvlášť nehrnul. Nicovi bolo jasné, že Kayla a Austin sa neponáhľajú z tábora. Skoro všetci ostatní sa už vrátili k svojim „normálnym“ životom, lenže... no, čo je normálne pre niekoho ako Nico?

Veľkolepé bitky.

Neustála hrozba porážky a smrti.

Mŕtvi, ktorí sa mu prihovárajú.

Proroctvá.

Teraz v ňom znovu prebublal ten hlas zo sna, ozvalo sa jeho volanie o pomoc.

Strašili ho aj slová Rachel Dareovej. Len on a Will počuli, čo pred niekoľkými týždňami orákulum vyveštilo, a Nico sa s tým ešte nikomu nezveril, dokonca ani ostatným inštruktorom. Prečo by to aj robil? Neznamenalo to žiadnu hrozbu skazy pre Tábor polokrvných. Svet bol – pokiaľ to vedel – zatiaľ v bezpečí pred rozhnevanými bohmi i vzbúrenými Titanmi. Ani šialených oživených rímskych imperátorov sa už nebolo treba obávať.

To proroctvo sa týkalo len osamelého hlasu z jeho snov, ktorý prosíkal o pomoc.

Konkrétne o Nicovu pomoc.

„Pár satyrov vám pozbieralo veci,“ oznámil Cheirón, keď štvorica polobohov došla k nemu. „Prajem vám šťastnú cestu.“

„To budeme potrebovať,“ zahundrala Kayla. „Cheirón, skutočne – tie sivé sestry nás nezabijú, však nie?“

„Čože? Kdeže!“ Zatváril sa užasnuto. „Aspoň doposiaľ ešte nikoho nezabili.“

„Ste ako Nico!“ vykrikol Austin a rozhodil rukami. „Toto nám má pomôcť?“

Cheirón sa usmial a okolo očí sa mu objavili vrásky. „Ale, ale, ste predsa polobohovia. Zvládnete to. Skúste ich hneď na začiatku podplatiť pár drachmami navyše. Počul som, že potom býva cesta menej... intenzívna.“

Zalovil vo vrecku svojej lukostreleckej vesty, vytiahol zlatú mincu a hodil ju na cestu. „*Stoj, ó, prekliaty voz!*“

Ešte to ani nedopovedal, taxík už dorazil. Niežeby k nim prišiel alebo doplachtil. Jednoducho sa *zjavil*. Minca vsiakla do dlažby, vzniesli sa prúžky tmavého dymu, asfalt sa skrútil a taxík sivých sestier bol tam.

Áno, vyzeral ako taxík, ale jeho okraje sa vírili a vlnili, keď sa na ne človek dlhšie pozeral. Nico počul Percyho, Megino a Apolónovo rozprávanie o zážitku s týmto spôsobom dopravy. Všetci tvrdili, že by dali dokonca prednosť jeho metóde cestovania tieňmi pred touto hrboľatou nočnou morou, pri ktorej sa dvíhal žalúdok.

O sivých sestrách sa veľmi dobre vedelo, že nenávidia polobohov, a v poslednom čase *všetkých* obyvateľov Tábora polokrvných považovali za potenciálnych hrdinov, ktorých treba neznášať.

Nico to pred ostatnými nechcel priznať, ale sám sa so sivými sestrami už niekoľkokrát stretol a svojím spôsobom si ich oblúbil. Boli spurné. Neústupčivé. Nezvládnuteľné. Chaotické, a predsa podivným spôsobom spoľahlivé. Vôbec sa netajili svojou temnotou. Pri vodách Styxu, veď sa delili o jediné *oko*. Ako by si ich Nico mohol nevážiť?

Zadné dvere auta sa otvorili a bolo počuť, že sestry sa hádajú.

„Ja presne viem, čo robím, Uštipačnica!“ zavrčala stará dáma na mieste spolujazdca, ktorej strapaté vlasy padali do tváre. „Azda niekedy neviem, čo robím?“

„Nono!“ zvríeskla Uštipačnica sediaci vpredu uprostred. „To je extravagantné. To je fakt extravagantné tvrdenie, Víchrice!“

„Vieš ty vôbec, čo znamená slovo *extravagantné*?“ odsekla Víchrice.

Šoferka dramaticky zakvílila. „Ste ako *decká*! Zavriete už konečne ústa?“

Víchrice rozhodila rukami a vydarene ju napodobnila (čo Nica zmiatlo, pretože všetky hovorili rovnako). „Ajaj, ja som Zlostnica a som *ta-kááá* dospelá.“

„Stav sa, že prehltneš to oko,“ pohrozila Zlostnica. „Spravím to!“

„To *neurobiš*!“ mračila sa Uštipačnica.

„So soľou, s korením a so štipkou papriky!“ vyhrážala sa Zlostnica. „Urobím to!“

„Zdravím, milé dámy,“ vmiešal sa do toho Austin a chopil sa svojho puzdra so saxofónom. „Mohli by ste, prosím, otvoriť kufor? Máme batožinu.“

Všetky tri sestry sa obrátili k nemu a ako jedna vyhrkli: „NIE!“

A znovu sa pustili do hádky. Nicovi v tej chvíli napadlo, že tieto bytosti patria k jeho najobľúbenejším na celom svete.

Bolo mu však ľúto Kayly a Austina. Zatiaľ čo sa Cheirón snažil otvoriť kufor taxíka, obaja polobohovia sa tvárili tak vyplašene, ako ich nevidel počas celého minulého roka.

„Vážne nechcete, aby som vás na Manhattan prepravil tieňmi?“ ponúkol im.

Will si povzdychol. „Nico, nemôžeš z toho robiť verejnú dopravu. Vysalo by to z teba silu.“

„To je v pohode, Nico,“ odvetila Kayla a znelo to, že presviedča hlavne samu seba. „My to zmákneme.“

„A navyše ideme na rôzne miesta,“ dodal Austin. „Mama ma bude čakať na severe Manhattanu. Dostal som sa na akadémiu v Harleme a ona nám neďaleko našla byt.“

„To vyzerá na dobré miesto,“ poznamenal Will. „Nie je to odtiaľto ďaleko.“

„A Harlem má množstvo histórie, ktorá sa dá skúmať,“ dodal Austin. „Vraj tam obnovili klub, kde hrával Miles Davis!“

Nico vložne prikývol. Netušil, o koho ide. To bola jedna z nevýhod toho, že istý, dosť dlhý čas sa nezdržoval v „ľudskom“ svete.

„A čo ty, Kayla?“ spýtal sa Cheirón a naložil do kufra jej lukostreleckú výzbroj.

„Vraciam sa späť do Toronta,“ odpovedala. „Otec chcel, aby som šla domov, už som tam dlho nebola. Musím povedať, že sa dosť teším.“ Oči sa jej zaleskli. „Najmä keď mu budem môcť ukázať, že som teraz v streľbe rovnako dobrá ako on!“

Austin sa obrátil k Nicovi a Willovi. „Takže... vy dvaja fakt zostávate tu?“

Nico dúfal, že Will odpovie prvý. Slnko zapadajúce za kopce na západe mu sfarbilo kučeravé blond vlasy, až sa zdalo, že horia. Premýšľal, či tomu Will nepomáha svojou schopnosťou žiarieť. V každom prípade ho to trochu štvalo. Prečo musí byť Will večne taký krásny?

„Asi áno,“ pritakal Will a chytil ho za ruku. „Mama je túto jeseň na turné s novým albumom a ja neviem, či sa mi chce potlíkať po celej krajine v karavane.“

„To by bola paráda!“ zasníval sa Austin. „Dúfam, že raz aj ja budem cestovať ako hudobník.“

Kayla prikývla. „Zaujímalo by ma, aké by bolo vidieť nové miesta a nemusieť sa báť, že ma zabije nejaká vražedná socha.“

„Ale choď,“ oponoval jej Nico. „Vari to nie je zábavné?“

„Nastúpíte už konečne?!“ zavrčala Víchrica. „Alebo nás platíte za počúvanie tých svojich nudných kecov?“

Vyklonila sa z okienka a natiahla k nim ruku. Austin jej dal tri drachmy, veľké prepitné, ako im poradil Cheirón.

Víchrica chvíľu skúmala mince – Nico netušil ako, keď za hustou sivou záclonou vlasov nemala oči –, potom čosi zahučala a vtiahla sa späť do vozidla. „Nastupovať!“ vyzvala ich.

Nasledovali rýchle objatia a bozky na tvár a Austin s Kaylou zaliezli na zadné sedadlá taxíka sivých sestier. Tie sa medzitým ďalej hádali.

Kayla sa rozhlíadla po vozidle. „Už sme zažili aj horšie dobrodružstvo,“ povedala tým vonku.

„Fakt?“ zapochyboval Austin.

„V každom prípade dúfam, že vás čoskoro opäť uvidím,“ pokračovala. „A bacha na maléry, vy dvaja!“

Austin sa naklonil cez Kaylu, vystrčil hlavu z okienka a uličnícky sa zaškeril. „A keď sa už nejaký malér objaví...“

Will im zamával. „Tak sa to dozviete. Sľubujem.“

„Opatrujte sa!“ zvolal Cheirón.

„Choď, Zlostnica! Šliapni na to!“ zaštekala Uštipačnica. „Nie si tu azda preto? Prečo by si sedela na mieste vodiča, keby si...“

Jej slová zamĺkli, len čo sa taxík pohol a zmizol ako sivá šmuha.

Hej. Nico tie sestry miloval.

„Tak a je to,“ skonštatoval Will. „Títo boli poslední, pravda?“

„Áno,“ potvrdil Cheirón. „Okrem nejakého personálu, satyrov a dryád je Tábor polokrvných... prázdny.“

Starý kentaur vyzeral trochu bezradne. Ako si Nico spomínal, od jeho príchodu do Tábora polokrvných to bolo prvý raz, čo v ňom neostal žiadny poloboh. Teda okrem neho a Willa.

„Je to divné,“ prikývol Nico. „Fakt divné.“

„Za posledných pár rokov sa toho veľa udialo,“ nostalgicky poznamenal Cheirón. „Teraz viac než predtým chápem, prečo chcú ísť táborníci domov za svojimi rodinami alebo sa pozrieť do sveta.“

„Asi áno,“ prisvedčil Nico.

„Tak, páni,“ Kentaur si oprášil predok vesty, „mám schôdtku s Juniper a dryádami o probléme hnitia stromov. Vzrušujúca téma, to vám poviem. Uvidíme sa pri večeri?“

Prikývli, zamávali mu a on odklusal.

„A čo teraz?“ ozval sa Nico.

Will, ktorý ho stále držal za ruku, s ním vykročil späť do kopca. „Nuž, nemusíme vraždiť žiadne obludy.“

„Môžem privolať armádu kostlivcov, nech nám predvedú nejaký tanček. Stavím sa, že ich naučím *Single Ladies* od Beyoncé, ak máš záujem.“

Will sa zasmial. „A nemusíme ani hľadať a zosadzovať rímskych imperátorov.“

Nico sa mykol. „Uf. To mi ani nepripomínaj. Budem šťastný, keď si na Nera do smrti nespomeniem.“

„To je psina,“ podotkol Will, keď sa priblížili k vrcholku.

„Čo?“

„Ty. Si šťastný.“

Nico prevrátil oči.

„Moje nevrle klbko temnoty,“ dodal Will a štuchol ho do rebier.

„Prestaň,“ zahundral Nico a vyhol sa mu. „S týmto nebudeme začínať.“

„Už si zabudol, že som býval tvoja – a teraz ťa citujem, Nico – ,výnimočná otravnosť?“

„Veď to aj stále si,“ odsekol Nico, lenže Will už ho hnal pred sebou z kopca späť do tábora. Nico si dovoľil naplno vychutnávať tú chvíľu.

Will mal pravdu, na obzore sa nerysovali žiadne hrozby. Žiadni ukrutní zloduchovia. Žiadni číhajúci zradcovia polobohov ani skryté obludy, ktoré by Tábor polokrvných chceli zničiť.

Potom mu však na koži zabrnul strach. To bolo jasné varovanie, nie? *Nebud' príliš spokojný*, hovorilo mu vlastné telo. *On na teba čaká v Tartare. Alebo si naňho zabudol ako všetci ostatní?*

Možnože toto obdobie pokoja nie je úplne dobrá vec. Ak Nicovi nehrozí boj s nejakou hrozivou obludou alebo so zloduchom, akú má potom výhovorku, aby ten hlas ďalej ignoroval?

Pravda bola, že by ho nedokázal ignorovať, ani keby chcel. Za tie roky ho sužovalo príliš veľa duchov. Mŕtvi chceli byť vypočutí. A kto iný než Hádesov syn ich môže vypočuť?

Lenže *tento* hlas... ten nepatril niekomu, kto zahynul. A Nico ešte nepočul, že by niekto tak zúfalo volal o pomoc.

Takže nemal najlepšiu náladu, keď sa po zastávke vo svojich zruboch dostali s Willom do jedálenského pavilónu. Toto miesto, kde to obvykle tak žilo, pôsobilo zvláštne. Teraz tu zostalo len pár dryád a Harpyí z personálu, tu a tam posedávajúcich pri jedálenských stoloch. Riaditeľ tábora Dionýzos – pre všetkých pán D. – sa vpredu rozvaľoval s Cheirónom, ktorému sa sem nejako podarilo dostať skôr než im. Takí boli zabraní do rozhovoru, že si ani nevšimli, keď im Will zamával.

Ani satyrovia, ktorí Nica s Willom obsluhovali, sa netváрили nadšene, že to musia robiť. „Je to tu ako v mojej duši,“ zavtipkoval Nico a pozrel sa na Willa. „Prázdno a temno.“

Will prehltol kúsok kuracieho kebabu. „Ty nie si prázdny,“ namietol a namieril špajľu na Nica. „No temný, to teda áno.“

„Temný ako jamy podsvetia.“

Will sklonil hlavu a uprel pohľad na jedlo, akoby to bola tá najzaujímavejšia vec, ktorú kedy videl.

„Nemusíme o tom hovoriť, ak nechceš,“ povedal Nico.

Willovi sa podarilo usmiať. Úplne prirodzene bol vrúcny – ako vždy. Vlastne *doslova* bol slnečným lúčom a Nico sa trochu roznežnil. „Musíme,“ odpovedal Will. „Len možno nie teraz, Nico. Práve odišli Austin a Kayla. V tábore je pokoj. *Ticho*. Tak si užívajme tú pauzu, dobre?“

Nico prikývol, ale netušil, ako urobiť to, čo od neho Will žiada. Zažil vôbec niekedy nejakú pauzu? Keď nešlo o mŕtvych rímskych imperátorov, potom tu bol jeho otec. Alebo Minos. Alebo jeho nevlastná matka Persefona. Od tej záležitosti uplynuli už roky, ale jeho stále šťvalo, že bol premenený na púpavu. Na *púpavu*! Taká urážka jeho vkusu!

A potom tie ďalšie veci, ktoré si nechcel pamätať. Temnejšie veci. Duchovia, ktorí ho nakoniec zrejme navštívia. Nico to všetko zbalil do nevrlého kľbka temnoty vo svojej hrudi. Potom sa prinútil usmiať a počúvať, ako Will básni o tom, čo všetko môžu túto jeseň v tábore podniknúť.

Bude to fajn. Všetko bude fajn.

KAPITOLA

Nicovi sa v snoch vždy vrátilo všetko späť.

Keď sa zveril Willovi, že počúva utrápený hlas z podsvetia, robil si starosti, že mal radšej mlčať. Will akoby občas nechápal, čo pre Nica znamená byť... no, jednoducho *Nico*. Úprimne povedané, podsvetie Willa desilo, ale Nico sa potreboval niekomu zveriť, čo sa s ním deje.

Pred niekoľkými mesiacmi vycítil smrť svojho kamaráta Jasona Graccea, a to ho strhlo do víru smútku a hnevu. Keď na začiatku leta dorazili do Tábora polokrvných Lester s Meg, Nicove emócie už boli také rozbúrené, že párkrát nešťastnou náhodou privolal mŕtvych. (Nič vás tak nerozhodí, ako keď sa ráno zobudíte, stojí nad vami čerstvo oživená zombia a čaká, čo si objednáte na raňajky.)

Will ho ako vždy pozorne počúval. Potom mu položil niekoľko otázok, hlavne o tom, či ten hlas má niečo spoločné so zábleskami minulosti, ktoré v poslednom čase Nica prepadali. Nakoniec sa odmlčal a po chvíľke sa spýtal: „Si si istý, že to nie je posttraumatická stresová porucha?“

Nicov mozog niekedy vymyslel vtíp a ten mu bez akéhokoľvek filtra hneď vyšiel z úst. Presne to sa stalo aj teraz. Vyhrkol: „Celý môj život je porucha!“

Will sa nezasmial. Namiesto toho navrhol, aby sa Nico porozprával s pánom D. Koniec koncov Dionýzos je napriek všetkým svojim chybám olympský boh a so snami, s víziami a pozmenenými stavmi vedomia má svoje skúsenosti.

Navyše je to aj boh šialenstva, spomenul si Nico. Snažil sa na to nemyslieť, ani na dôsledky toho, čo Will naznačil.

„Všetko, len to nie,“ odsekol. „Vari sa ten človek dokáže s niekým rozprávať bez sarkazmu a urážok?“

Will sa uškrnul. „A ty to dokážeš?“

Nico sa zvyšok dňa snažil spamätať z toho, ako ho Will tými štyrmi slovami usadil. Lenže v tom, čo povedal, bola istá pravda. Nebolo to prvýkrát, čo sa Nico stretával so zábleskami minulosti alebo s posttraumatickou stresovou poruchou. Spomínal si, ako pomáhal svojej sestre Hazel Levesqueovej zvládať ničivé záblesky minulosti po tom, čo strávila nejaký čas v podsvetí. Dokonca absolvoval úprimný rozhovor s Reynou Avilou Ramírez-Arellanovou o posttraumatickom strese a o tom, ako súvisí so spomienkami na jej otca. Ale nikdy sa nezameral sám na seba. Stretáva sa azda *on sám* s niečím podobným? Úprimne, ako by sa mohol nestretnúť? Bol však presvedčený, že tento hlas znamená niečo iné.

V ten deň, keď sa zveril Willovi, Nico po večeri nzbieral odvahu a šiel si pohovoriť s pánom D. Riaditeľovi tábora opísal svoje záblesky minulosti v bdelom stave, opakujúce sa sny, hlas z hlbín Tartaru. (No nič bližšie o proroctve orákula mu nepovedal. To mu na prvý rozhovor pripadalo príliš surové a veľmi osobné.)

Pán D. sa oprel na stoličke a v prstoch prevracal plechovku diétnej koly. S rozstrapatenými čiernymi vlasmi, so škvrnitou pletou a v pokrčenej

táborovej košeli s leopardím vzorom vyzeral skôr ako alkoholik z Las Vegas s opicou než ako boh.

Na Nicovo prekvapenie mu pán D. nepovedal, aby šiel preč, ani neutrúsil žiadnu štiplavú poznámku na jeho účet.

„Potrebujeme tomu prísť na koreň.“ Fialové oči pána D. pôsobili znepokojujúco ako skryštalizované víno... alebo krv. „Každé ráno ťa chcem vidieť pri raňajkách. Budeš mi hlásiť svoje sny a oznámiš mi, keby sa vyskytlo niečo nové.“

Chumáč temnoty v Nicovej hrudi mu tlačil na žalúdok. Uvítal by, keby sa riaditeľ tábora správal nevšímavo a hrubo. Znepokojovalo ho, keď videl boha takého vážneho.

„Každý deň?“ spýtal sa. „Fakt je to nutné?“

„Ver mi, Nico di Angelo, že radšej by som mal pokojné raňajky a nedal sa otravovať tvojimi hlúpymi smrteľnými problémami, ale áno, je to nutné, ak si chceš uchovať zdravé vedomie. A snaž sa mať nejaké zaujímavé sny, áno? Nie tie bežné nudné hovadiny, ako *lietal som, prenasledovali ma, spieval som na pódiu v spodkoch*.“

A tak sa z toho stala rutina. Každé ráno sa nad tanierom naloženým párkami a vajíčkami pán D. rozprával s Nicom, ktorému sa na tanieri krčilo iba pár jahôd. Aj to robilo riaditeľovi starosti – ako boh osláv neschvaľoval, keď niekoho netešilo jedlo. „Jasné, si ten upätý a bledý Hádesov syn, ale rovnako si človek. Potrebuješ jesť.“

Nico pokrčil plecami. „Zrejme som na hlad zvyknutý. Akosi mi nevadí.“

Pán D. zahundral: „S tvojou chuťou do jedla to však ide z kopca. K tomu tie záblesky minulosti a ten hlas v snoch...“

„Nie je to nič, čo by som nezvládol,“ stál si za svojím Nico.

Pán D. odstrčil tanier a obrátil sa k nemu. „Tak počúvaj, chlapče. Za tie mizerné roky, čo žijem vo vyhnanstve v tomto tábore, som zistil, že vy ľudia ste prekvapivo húževnatí.“

„Skôr...“ začal Nico.

Pán D. zdvihol ruku. „Ešte som neskončil. Možno si húževnatý, ale aj tak si *človek*. Nemusíš sa trestať hladom len preto, že si na to zvyknutý. Aby sa ti uzdravila hlava, musí sa ti uzdraviť aj telo.“

Nico niečo zahučal. Jeho brucho sa pridalo a hlasno zaškvrkalo.

Niektoré dni nedokázal pánovi D. porozprávať svoje sny. Boli veľmi bolestné, veľmi kruté, vyvolávali staré spomienky, ktoré nechcel skúmať. No inokedy musel pripustiť, že mu to rozprávanie prospelo. Zistil, že pred Dionýzom *nič* nemusí prikrášľovať. Riaditeľova neotesanosť, ktorá mu pripadala taká otravná, skutočne pomáhala, keď mu vykresľoval svoje záblesky minulosti.

„No páni!“ poznamenal pán D. po tom, čo mu Nico opísal záplavu snov, ktoré nemali nič spoločné so spievaním v spodkoch, zato v nich bol súčasne upaľovaný, topený a drvený v obrovskej váze plnej mravcov. „Pozoruhodné! Toto si musím zapamätať a poslať takú nočnú moru svojim nepriateľom.“

Lenže žiadny z tých rozhovorov sa nedostal až k jadru záležitosti: Prečo tie vízie Nica prenasledujú?

Zaslúžil si ich nejako?

KAPITOLA

V ten večer, keď Kayla s Austinom odišli z tábora, zostal Nico hore ešte dlho po tom, čo sa Will pobral do Apolónovho zrubu. V hlave mu stále hučalo, bál sa zaspáť. Polobohovia mávajú vždy živé – a občas aj vešteké – sny, ale keď zaspal on, ten hlas bol skoro neznesiteľný.

Pomôž mi, prosím! volal. *Potrebujem ťa, Nico di Angelo. Potrebujem ťa!*

No, takto naňho pokrikovali všetci duchovia, ktorí ho navštevovali. Mŕtvi jednoducho chceli byť vypočutí, zvlášť ak im to nebolo dopriať počas pobytu na zemi. Podsvetie bolo plné duší potulujúcich sa po Asfodelových poliach a volajúcich po pozornosti.

Lenže tento hlas nepatril mŕtvemu. Zdalo sa, že prichádza z ešte väčšej diaľky ako z Asfodelu a je strápenejší než hlasy duchov. Tento hlas volal z Tartaru, najtmavšej a najhlbšej časti podsvetia. A z Tartaru nevolá *nikto*.

Musel to byť jedine Titan Bob.

Nico si pamätal ich prvé stretnutie: bolo to na Vianoce pred tromi rokmi, keď Nico, Percy Jackson a Thalia Graceová dostali od Persefony úlohu priniesť stratený Hádesov meč. Preto museli bojovať s Iapétom, Titanom, čo unikol z hĺbok Tartaru. Bol by ich všetkých zabil, ale Percy ho z posledných síl zatiahol do rieky Léthé a vymazal mu všetky

spomienky. Potom ho premenoval na Boba a presvedčil ho, že sú dobrí priatelia. Nová identita Titanovi napodiv vydržala.

Nico odvtedy niekoľkokrát navštívil Boba v podsvetí. Teraz už vlúdny Titan sa ujal práce údržbára v Hádesovom paláci a zametanie kostí a oprašovanie sarkofágov mu zrejme úplne vyhovovalo. Medzi ním a Nicom sa rozvinulo zvláštne priateľstvo. Obaja si pripadali odtrhnutí od svojej minulosti, medzi ostatnými sa necítili pohodlne, trápil ich melancholický smútok za „kamarátom“ Percym Jacksonom, ktorý akoby si ani nepamätal, že existujú.

Pred rokom a pol sa Percy s Annabeth zrútili do Tartaru. Bob vycítil, že sú v nebezpečenstve, a vrhol sa za nimi do priepasti, aby ich zachránil. Zadržal celú armádu oblúd a Percymu aj Annabeth poskytol možnosť vrátiť sa do sveta smrteľníkov. Nikto nevedel, čo sa s ním potom vlastne stalo – či umrel, alebo sa mu podarilo prežiť.

Lenže Nico počas posledných troch rokov myslel na Boba skoro každý deň. Pripadal si *previnilo*. Mali ho zachrániť. Niekto ho mal z Tartaru vytiahnuť. Ako ho tam mohli len tak nechať po tom, čo zachránil Percyho s Annabeth a... no, vlastne celý svet?

Možnože Will a pán D. majú pravdu. Možno je Bobov hlas len faľošná ozvena, prejav Nicovho posttraumatického stresu.

To by však nevysvetľovalo to proroctvo.

Na to všetko Nico myslel, keď sa konečne dostavil spánok.

Ocitol sa v temnote. Nič nové pod slnkom.

Tento sen sa mu sníval toľkokrát, až si myslel, že vie, kam to povedie.

Lenže... túto noc to bolo inak.

V tej prázdnote počul svoje meno.

Nico.

Iný hlas než predtým, ale taký známy...

Caro Niccolo.

Zachvel sa, zatiaľ čo ho obaľovali tiene. Nikto mu nikdy nehovoril Niccolo. Nikto okrem...

Niccolo, vita mia...

Tiene sa mu tlačili priamo na tvár. Nemohol dýchať.

Ten hlas nepočul už celé roky. Celé desaťročia. Mama.

Som tu! pokúsil sa zavolať. *Prosím, neodchádzaj!*

Vita mia, zopakovala. *Devi ascoltarmi.*

Nico sa snažil pochopiť, čo mu hovorí. Bol Talian, to áno. Taliančina bola jeho rodným jazykom. Ale mozog mu pracoval lenivo, akoby mu temnota vsiakla do hlavy.

Napokon mu ten význam došiel.

„Ja počúvam, mami!“ odpovedal.

Metal sa, snažil sa oslobodiť zo silného kokóna tieňov.

ASCOLTA! volal hlas.

POČÚVAJ!

Nico padal.

Dopadol do mäkkého teplého hniezdočka z diek. Vrátil sa späť na lôžko v tábore? Posadil sa a...

Svetlo. Nepeknná kovová lampa na hnedom lakovanom nočnom stolíku vysielala žlté svetlo do podivne známej izby. Silné zatemňovacie závesy. Televízia s plochou obrazovkou. Pruhované zlaté a smotanové tapety ako pozlátené väzenské mreže.

Počkať. To nie. Je to...?

Zo stolíka schmatol zalaminovanú kartičku.

HOTEL A KASÍNO LOTOS PONUKA RAŇAJOK DO IZBY

Nie. Nie, nie, nie!

Pomaly sa v tej veľikánskej posteli obrátil, pamätal si, ako pri každom pohybe matrac duto, plechovo zaškrípala.

Vytušil ju, skôr než ju uvidel. Spala v posteli vedľa neho.

Jeho sestra Bianca. Vyzerala tak pokojne, hruď sa jej s každým nádychom pomaly zdvíhala, tmavé vlasy sa jej rozprestrelí po vankúši. Nico sa snažil otvoriť ústa, pokúšal sa na ňu zavolať, ale hlas ho neposlúchal.

Pri Biancinom ramene niečo vykúkalo spod okraja deky. Je to... jej *puzdro na šípy*? Stiahol prikrývku a videl, že sestra je oblečená, akoby sa chystala do bitky, aj s topánkami, bundou a šípami.

Celé to bolo zlé. Bianca sa stala Artemidinou lovkynou, až keď z kasína Lotos odišli. Potom zložila sľub... a Nica naposledy opustila. Keby ju tak mohol varovať, zabrániť jej v tom rozhodnutí...

Prebuď sa! pokúsil sa kričať, ale ústa sa mu neotvorili. Pravá ruka mu vyletela k tvári. V bruchu sa mu zrážal strach. Vyskočil z posteľe, zakopol, nohy sa mu zamotali do deky. Vpotácal sa do tvrdého svetla žiarivky v kúpeľni.

Chcelo sa mu jačať, ale nemohol. *Doslova* nemal ústa. Pod nosom, kde bývali pery, mal len bledé zjazvené tkanivo.

Toto je sen, hovoril si. Sen. Prebud'sa, prebud'sa, prebud'sa!

Hľadel naňho jeho zdesený, zdeformovaný odraz. Po tisíci raz oľutoval, že nezdedil Hádesovu snovú mágiu. Vtedy by to, čo vidí, vedel ovládať. Dávno by sa už bol zobudil. Porozprával by Willovi alebo pánovi D. o svojich nočných morách, trochu by odľahčil ich význam a ďalej ignoroval ten hlas z Tartaru. Bolo by to oveľa ľahšie.

Namiesto toho sa vpotácal späť do izby. Teraz bola posteľ prázdna.

Bianca? Kam si odišla?

Nebol však schopný dostať to zo seba. Nedokázal povedať nič.

Urobil ďalší krok k posteli a prepadol sa cez podlahu.

Znova padal.

Tentoraz pristál na niečom *veľmi* pevnom. Vyrazilo mu dych. Otvoril oči a zistil, že sa pozerá na...

Nebo.

Na jasne modré nebo orámované radmi oceľových závesných káblov.

Čo? pomyslel si. Kde to som?

Vzoprel sa rukami. Povrch pod ním bol teplý a drsný. Asfalt. Cesta. Potom si všimol autá po oboch stranách. V panike sa vyškrabal na nohy, presvedčený, že ho každú chvíľu niektoré prejde.

Lenže autá sa nehýbali.

Váhavo sa k jednému priblížil a ešte viac ho zmiatlo, keď videl, že sedadlo vodiča je *prázdne*. Všetky vozidlá pôsobili opustene – dve zamrznuté kolóny – a v diaľke sa rysovala panoráma Manhattanu. Vietor

lomcoval Nicovým oblečením. Asfalt sa slabo hojdal a tie sivomodré káble nad ním hučali ako struny obrovskej gitary. Chodníky po oboch stranách cesty blokovali tlmene červené zábrany. Nikde nebolo vidieť žiadnych ľudí. Hlboko dole sa v slnečnom svetle čerila East River.

„No tak, sen,“ zamrmal si pre seba. „Ako to, že som na nejakom newyorskom moste?“

Len čo to vyslovil, došli mu dve veci.

Po prvé, že zase môže rozprávať. Už nemal zrastené ústa.

A po druhé, že toto je *Williamsburský most*.

Ach nie, pomyslel si. *Nechcem znova prežívať ten deň.*

Za ním sa ozval ryk, krv mu stuhla v žilách. Obrátil sa a uvidel niečo nemožné.

Tá postava bola vysoká a zlatá – nie príťažlivo ako Will, skôr neprirodzeným, desivým spôsobom, ktorý hlásal: *Chystám sa ťa zamordovať*. Bola takmer tri metre vysoká, s krutou nestarnúcou tvárou, očami ako z tekutého zlata a lesklým brnením. V rukách sa jej blýskala obrovská kosa.

Kronos.

„To nedáva zmysel.“ Nico pomaly cúval, pulz sa mu zrýchľoval, zatiaľ čo sa k nemu Titan blížil s hordou oblúd a polobožských stúpcov v päťách. Sny málokedy dávali zmysel, ale tento... Nico počas bitky o Manhattan ani nebol na Williamsburskom moste. Len počul o tom, ako Percy nechal zrútiť jeho stred, aby zastavil Kronovu inváziu.

Kronos naňho upieral oči. Odporne sa usmial, akoby mu dokázal čítať myšlienky. Zdvihol kosu.

„Nie!“ Nico sa obrátil, chcel sa rozbehnúť k Manhattanu, preč od Kronovej postupujúcej armády.

No do cesty sa mu postavili *oni*.

Percy.

Michael Yew.

Annabeth.

Will... v oveľa mladšom vydaní a hrozne vyplašený.

Nico stuhol, bol uväznený medzi bojovými líniami. Most pod ním sa hojdal.

„Toto nie je naozaj,“ hovoril si. „Ja tu v skutočnosti nie som.“

„Počúvaj.“ Percy podišiel dopredu a prinútil ho cúvnuť ku Kronovi.

„Percy, čo to má znamenať?“ Nico neisto zdvihol ruky. „Čo to robíš?“

„Musíš počúvať,“ ozval sa Michael Yew a v prenikavých hnedých očiach sa mu leskli slzy. „Ak nebudeš, čaká ťa môj osud.“

„Nie si nejaký zlovestný?“ zavrčal Nico. Prudko sa obrátil, ale Kronos bol už skoro pri ňom, kosu zvieral ako čepel' gilotíny.

„Počúvaj!“ rozkázal mu Titan.

„Ja *počúvam!*“ Nica premáhala zlosť. „Kto chce so mnou hovoriť, nech jednoducho vyklopí, čo má na srdci!“

Kronova kosa sa zahnila smerom k jeho tvári.

Nico sa ocitol v tme. Zase.

Tentoraz už bol poriadne podráždený. Človek znesie iba istú mieru hrôzy a mizérie, kým ho nezačne vážne štváť. Toto divné snové preskakovanie medzi spomienkami a udalosťami mu pripadalo úplne zbytočné.

Ja rozumiem! pomyslel si. *Budem počúvať! Vari to nestačí?*

Objavilo sa svetlo, bolo mäkké a fialové.

„Čo to, dopekla...?“

Nico schmatol svoj meč zo styxského železa a jeho žiarou si posvietil na okolie. Bol vklinený v priestore v tvare vajca, len tak-tak sa doň

vošiel. Lesklé kovové steny boli na dotyk studené. Pred ním sa v bronzе rýsovali tri dlhé škrabance.

„Nie,“ povedal nahlas a doľahla k nemu ozvena jeho vlastného hlasu.
„To si zo mňa robíte srandu.“

Sen ho preniesol späť do nádoby, do ktorej ho napchali Giganti Efialtés a Ótos a urobili z neho návnadu pre sedem polobohov z proroctva. Keď sa nad tým zamyslí, určite to nebola jeho najobľúbenejšia spomienka.

„Práve tu?“ zvolal Nico. „Prečo ma nútite znova to prežívať?“ Zavrel oči a uderil sa z boku do hlavy. *Prebud' sa, Nico! Prebud' sa!*

Opäť otvoril oči. Stále bol v nádobe a pri nohách mu ležalo osamotené jadierko granátového jablka. Žalúdok sa mu zovrel, do hrdla mu stúpala panika. Pamätal si tie nekonečné hodiny, ktoré strávil v tej nádobe, týraný hladom a smädom, úvahami, ako dlho vydrží, kým to jadierko – svoju poslednú potravu – nezje.

„Hej, podvedomie!“ skríkol. „Ak sa ma snažíš prinútiť, aby som si niečo uvedomil, tak je to dosť strelený spôsob.“

Odpoveďou mu bolo len ticho.

Zrazu sa v nádobe rozoznel príšerný škrípavý zvuk, ako keď niekto páči veko. Dovnútra sa vlialo ostré svetlo. Nico sa strhol a prikryl si oči. Toto sa v skutočnosti nestalo. Nádoba bola otvorená až po tom, čo sa prevrhla, tesne pred bojom s Efialtésom a Ótosom.

Pokúsil sa porozhliadnuť, ale svetlo zhora bolo stále veľmi jasné. Vzhľadom na zvláštnu logiku tohto sna by ho neprekvapovalo, keby sa nad nádobou objavil plyšový Perníček, siahol dovnútra a prehltol ho ako čokoládovú sušienku.

No Perníček sa neukázal.

Ukázal sa Percy Jackson.

Nico zdvihol zrak k jeho tvári lemovanej strapatými čiernymi vlasmi. Zelené oči pod nimi vyzerali divoko a ústa sa ustarane vraštili.

Kedysi Nicovi stačilo iba pomyslieť na Percyho a ucítil prenikavé bodnutie túžby. Bola neopätovaná, samozrejme. Percy by k nemu nikdy necítil to isté. Nica to dlho, veľmi dlho ničilo. Po čase si však zvykol, že chce veci, ktoré nemôže mať: Percyho, Biancu, mamu, vyrovnanosť... so všetkým to bolo rovnaké. Preniesť sa cez city k Percymu bolo jednoduchšie, než čakal. Čo záleží na jednom chlapcovi, keď človek celý život túži po nemožnom?

Aj keď bol ten sen taký divný, pohľad na Percyho Nica upokojil. Po kamarátovi sa mu cnelo a chcel sa dostať z tej hlúpej nádoby. Pamätal si, aký bol krehký a chorľavý, keď ho Piper v skutočnom živote vyslobodila. Tentoraz to pôsobilo podobne. Pokúsil sa rozplieť stuhnuté končatiny a vyškrabať sa na nohy, aby ho Percy mohol vytiahnuť von.

Ostatní polobohovia už medzitým Ótosa a Efialtésa zrejme porazili. Nico za múrmi svojho bronzového väzenia nič nepočul.

Natiahol sa a chcel chytiť Percyho za ruku. Lenže Percy bol zrazu o čosi ďalej. Nico už stál a ťažoval sa, ale k otvoru nádoby nedosiahol.

Pozrel sa dole a srdce mu skočilo do krku. Buď to granátové jadierko napučalo do veľkosti jablka... alebo sa on *scurkol!*

Fľochol ďalším pohľadom po Percym...

Nie, *nie!* Teraz bol jeho kamarát ešte ďalej! Hrdlo nádoby už vyzeralo ako okno v kupole katedrály a Percy pripomínal obrovského Titana nakukujúceho dovnútra, čo to má ten malinký smrteľníček za lubom.

Percy siahol svojou gigantickou rukou dole. Nico vyskočil, zúfalo sa snažil zachytiť jeho prsta, ale ďalej sa zmenšoval a zmenšoval a stený nádoby sa okolo neho hrozivo týčili.

„Nerob to!“ vykrikol.

Percy vytiahol ruku z nádoby. Jeho tvár na chvíľu zmizla. Keď sa zase objavila, Percy mal červené oči.

Plakal.

„Nico,“ povedal. „Nico, počúvaj!“

Nicovi sa chcelo zajačať: „Nerobím nič iné, len počúvam!“ Vyšiel z neho plechový a piskľavý hlások, akoby sa nadýchal hélia z milióna balónikov. Tým, ako sa odrážal v nádobe, znel ešte horšie.

„Musíš ísť,“ oznámil mu Percy.

Akoby sa Nicovo srdce zmenšovalo pomalšie než rebrá. Tlačilo sa mu na hrudnú kosť a búšilo do nej.

„Ísť kam?“ dostal zo seba, aj keď sa bál odpovede.

„Urobili sme chybu,“ pokračoval Percy. „Musíš ju napraviť.“

Nádoba sa otriasla.

A Nico znova padal.

KAPITOLA

Nico tvrdo narazil do kamenného stĺpa. S vyrazeným dychom sa zrútil na zem, pritom habkal po svojom meči. Lenže ho nemal.

Zastonal a zvuk sa mu vrátil ťahavou zvučnou ozvenou. Kožu mal lepkavú a vlhkú. Je to pot? *Krv*? Rozhodol sa, že to nechce vedieť.

Keď si jeho oči zvykli na slabé svetlo, nad hlavou uvidel zadymený strop, oblúky klenby tiahnuce sa medzi vápencovými stĺpmi. Prekotúlal sa na bok. Radmi vysoko umiestnených holých okien presvitali jasné lúče svetla a na podlahe maľovali pásy tieňov. Ten pohľad Nicovi osviežil pamäť a prezradil mu, kde sa nachádza.

O tomto sa mu nikdy predtým nesnívalo. Vlastne robil, čo mohol, aby na ten deň už *nikdy* nemyslel.

Pomaly sa postavil. „Mozog, ak to robíš ty, tak je to tá najhoršia duševná očista všetkých čias,“ horko poznamenal.

Nič.

„A ak to robí nejaký boh alebo poloboh, alebo niečo iné,“ dodal, „tak ma začínate dosť štváť.“

Stále nič.

Bol tu, v suteréne katedrály, ktorej meno si nepamätal, a hľadal...

Správne. Diokleciánovo žezlo.

Lenže... ešte niekto tu bol s ním.

Ach.

Jason Grace.

Nicovi sa otvorila v bruchu ďalšia jama. Prázdnota ho ako verný súputník sprevádzala skoro stále, ale v srdci mal pusté miesto, ktoré nič nezaplnilo odvtedy, čo Jason... Odvtedy, čo...

Nico prehltol. Aj v tomto absurdnom sne bol Jason mŕtvy.

Zotrel si slzu z tváre. „Tak toto sa musí skončiť!“ vyhlásil dôrazne. „Prosím. Nechajte ma, nech sa prebudím.“

„Ty si stále myslíš, že je to sen?“

Nico sa prudko obrátil za hlasom. „Kto je to?“

„Ale choď, Nico di Angelo. Nespomínaš si?“

Pomaly sa zakrádal dopredu, až zbadal zdroj toho hlasu.

Mramorovú bustu Diokleciána, stojacu na podstavci a hľadiacu priamo naňho. Imperátor mal hlavu stále na krku, ani stopa po tom, že by sa odlomila. Čo v zvrátenej logike tohto sna dávalo zmysel. Pretože tu nebol Jason, ktorý by ju zničil, busta musela byť v celku. Nica zaplavili spomienky na ten deň, vodopád pocitov, ktoré si uchovával pod zámkom.

Jedna z nich sa vynorila na povrch.

Jason, ako schmatol Nica a vyniesol ho do vzduchu, keď naháňali Favonia, divného okrídleného človeka, ktorý si kupoval nanuk v Dalmácii. Vtedy sa všetko zdalo byť oveľa jednoduchšie. Uvidíš veterného boha pri zmrzlinovom stánku a vyrazíš za ním. Ak sa ťa niekto pokúsi dotknúť, zaženieš sa po ňom. Nico odjakživa neznášal, keď sa ho niekto dotýkal.

Len čo Jason pristál a zase ho postavil na zem, Nico sa naňho oboril:
Už to láskavo nikdy nerob!

Teraz, tvárou v tvár tej znepokojivej Dioklecianovej buste, si Nico neželal nič iné, ako zase cítiť ochrannú náruč Jasona Gracea.

Ale Jason tu nebol.

Nejaký iný hlas za ním sa spýtal: „Si pripravený?“

Nico sa znova prudko obrátil. Za ním stál a ledabolo sa opieral o stĺp Favonius, rímsky boh západného vetra. Bol oblečený presne ako toho dňa: červené tielko, neznesiteľne pestré bermudy a remienkové sandále.

„Vý,“ zavrčal Nico. „Vypadnite z mojich snov!“

„Ale choď, Nico,“ Favonius zavrtel hlavou. „To nejde len tak ľahko.“

„Pre mňa nie je nič ľahké,“ odsekol Nico. „Už som si na to zvykol.“

„Potom vieš, že ťa musím za niekým odvieť.“

Bohova tvár neprezrádzala žiadne potešenie, vzrušenie ani dychtivosť, aké v nej minulý rok v lete videl. Favonius sa tváril vydesene.

„Prosím, *nie*,“ začal Nico.

„Musíš to napraviť, Nico.“

Nicovi sa ešte zbesilejšie rozbúšilo srdce. To, čo nasledovalo v skutočnom svete, bolo... no, vážne jedna z najhorších vecí, ktoré kedy zažil, a to už uňho niečo znamenalo. Musel prečkať stretnutie s Kupidom, čo nebol žiadny rozkošný okrídlený cherubín. Ten prudký, hrozivý boh túžby prinútil Nica priznať pred Jasonom, že sa zamiloval do Percyho Jacksona, a to len preto, aby získali žezlo.

Tá ťažká skúška sa ukázala byť kľúčovou pre víťazstvo vo vojne s Gaiou. A Nicovi spôsobila ranu, ktorá sa doteraz nezacelila.

„Nech už je to čokoľvek,“ prehovoril, „mne to došlo. Musím počúvať. Ja *počúvam*. Takže tým nemusíme prechádzať znova.“

„Musíš sa s ním porozprávať,“ oznámil mu Favonius. „Ale nie z toho dôvodu, aký si myslíš.“

Nico sa pokúsil upokojiť svoj dych. Prinútil sa opýtať: „Bude tam Jason?“

Nebol si istý, ktorá odpoveď by bola boľavejšia: áno alebo nie.

Boh sa zachmúril. „Nie, Nico. Je mŕtvy.“ Potom ticho, skoro pre seba dodal: „Nakoniec budú všetci mŕtvi.“

Favonius už nepovedal nič viac a rozplynul sa do víru prachu a slnečného svetla. Vietor sa ovinul okolo Nica a zdvihol ho zo zeme. Dokonca aj v sne nenávidel ten pocit, akoby sa mu celé telo rozložilo na atómy. Presvišťali najmenšími trhlinami v oknách kostola a už sa hnali chorvátskou vidieckou krajinou bez ohľadu na gravitáciu, hmotu alebo jeho žalúdok.

Všetky Nicove myšlienky a city sa navzájom zrážali, všetky chceli v jeho mysli existovať naraz. Doslova a do písmena sa rozpadol do spleti emócií.

Aspoňže si vo svojich snoch udržiujem imidž, pomyslel si. A potom: Will by sa tomu nezasmial.

Vietor ho zložil na kopci nad ruinami Salony. Nicovo chudé telo, zase zostavené dohromady, sa chvelo od nevoľnosti. Pripadalo mu, akoby mal v krku Sifya, ktorý sa večne snaží vytlačiť balvan po príkrom svahu. „Uff,“ rozkašľal sa. „Aj v sne je to rovnako strašný pocit.“

Okolo sa vznášal Favoniov smiech. „Tak sa pozrime, stále si myslíš, že je to sen. Si taký roztomilý, keď si popletený, Nico di Angelo!“

Nico vážne, vážne neznášal reči o tom, že je roztomilý. Nemal však čas niečo odseknúť. Vietor sa utíšil a Favonius bol preč.

Nico pohľadom prechádzal po ruinách. Vyzerali presne tak ako predtým: rozpadajúce sa, zaprášené škrupekiny budov, kamenné múry porastené machom – kedysi skvelé rímske mesto premenené na kamenné pole.

Na Nica to nezapôsobilo. Takých ruín už za tie roky videl veľa, pripomínali, ako rýchlo sa výtvary smrteľníkov môžu premeniť na sutiny.

Zdvihol ruky. „Tak do toho! Som tu, Kupido!“

Čakal, ale nič sa nedialo. Žiadny dunivý náruživý hlas, ktorý by sa mu vysmieval a nútil ho, aby odhalil svoje najbolestivejšie tajomstvo.

A potom z ničoho nič sa Kupidov hlas rozoznel zo všetkých strán:
Ty vieš, čo musíš urobiť.

Tie slová Nicovi zasvišťali okolo uší.

Snažil sa tým nedať zdeptať. Je to iba sen. O bohu, ktorý ním otriasol, zranil ho a odhalil... ale stále je to iba sen. Tentoraz sa nestane Kupidovou žuvacou hračkou.

Založil si ruky v bok. „Rozumiem,“ zhúkol. „Nepotrebujem ďalej presviedčať! Pôjdem do Tartaru!“

To nestačí, Nico di Angelo. Pozri sa na mňa.

„Mám sa na vás pozrieť? Ale ja som si myslel, že vo vašej pravej podobe vás nikto nevidí.“

Neviditeľný Kupido doňho strčil a chrbtom ho zrazil na rozbitý stĺp.

Pozri sa na mňa!

Teraz bol tak blízko, že Nico cítil na tvári jeho dych.

„Ja vás nevidím!“ zjačal. „Prestaňte!“

SOM TU.

Teraz sa hlas ozval za ním a Nicovi sa zježili všetky chlípky na pažiach. Bola to bezprostredná reakcia – taký primárny strach, že bez toho, aby na to pomyslel, bez toho, aby vydal rozkaz, privolať štyroch kostlivcov. Vyrástli zo zeme pod jeho nohami, z kostí im visel mach, hlina a hniloba. Obstúpili ho, zdvihli tyčovité paže, pripravení ho brániť.

Otoč sa, Nico. Pozri sa na mňa.

Hlas zase zmenil smer. Nico sa tam nechcel pozerat'. Nemal žiadny racionálny dôvod tomu veriť, ale bol presvedčený, že ak Kupida naozaj *zbadá*, umrie.

„Prosím, Nico. Pozri sa na mňa.“

Hlas sa zmenil. Bol vrelý, vláčny ako med, ako západ slnka v neskorom lete, ako prvý nápor tepla táborového ohňa.

Bol to Kupido.

Nie.

Bola to *láska*.

Nico sa pomaly obrátil a za ním stál Will Solace, zlaté vlasy nádhorne osvietené snovým svetlom Salony. Na sebe mal červené tričko s usmievajúcim sa slnkom, ktoré mu Nico z recesie kúpil, a svoje večné maskáčové kraťasy s rozstrapkaným lemom. Bosky vykročil k Nicovi.

Ten sa nemohol zbaviť podozrenia, že aj tak je to Kupido a pohráva sa s ním, ale zlosť v ňom trochu pominula. „Will,“ oslovil priateľa. „Ja to nechápem. Čo to má znamenať?“

„Počúvaj,“ povedal Will a pristúpil bližšie.

„Ja *počúvam*! Prečo mi nikto nepovie, čo mám počúvať?“

Will sa natiahol a Nico tiež, ale tesne predtým, než sa Willova ruka dotkla Nicovej, ju stiahol. „Musíš niečo urobiť, Nico,“ povedal smutným, nežným hlasom.

„Ja viem.“

Will zavrtel hlavou. „Je to viac, než si myslíš. Keď príde čas, povieš mi pravdu.“

Nico sa zasmial. Znela v tom hystéria, ale smiech bola jediná reakcia, ktorá mu teraz dávala zmysel. „Iste, Will. Kupido. Kupwill? Willpido? Ako ti mám hovoriť?“

Willova tvár sa pretiahla, ústa sa doširoka otvorili, až Nico uvidel zuby ostré ako ihličky lemujúce ďasná. Pokúsil sa cúvnuť, ale to stvorenie, nech to bolo čokoľvek, k nemu skočilo a zajačalo posledný rozkaz:

PREBUĎ SA!

„Nico!“

Strhol sa a otvoril oči, ale postavu, ktorá sa nad ním týčila, nespoznal. Vykopol pravou nohou a nešťastne zasiahol svojho priateľa priamo do brucha.

Will zavyl, zviezol sa z okraja postele a skrútil sa na podlahe Hádesovho zrubu. „Nico, ja sa zbláznim,“ zakňučal. „Kde sa v tebe berie toľká sila?“

„Prepáč, prepáč!“ zakvílil Nico. „Vylakal si ma!“

Will sa mykol a vzpriamene sa posadil. „Asi si mal zase tú víziu. Počul som až u seba v zrube, ako jačíš!“

Nico si zložil hlavu do dlaní. „Mal... mal som zlý sen. Zlé *сны*, bolo ich viac. Fakt *zlých*.“

Cítil, ako sa posteľ prehla. Pozrel sa a uvidel Willa sedieť na jej kraji. „Je mi ľúto, že som ťa kopol do brucha.“

Will sa usmial a Nica to zahrialo pri srdci. „Môžem ťa objat? Nebude ti to vadit?“

Nico sa zahanbil, až sa začervenal. Nepáčilo sa mu, že ho Will vidí takého zraniteľného, ale prikývol, pretože potreboval prekonať svoju hrdosť. Will si ho pritiahol k sebe a Nico sa priateľovi na prsiach ticho rozplakal.

„To nič.“ Will ho hladil po chrbte. „Boli to len sny.“

Naozaj? pomyslel si Nico.

Než stačil vysvetliť niečo bližšie, rozleteli sa dvere zrubu. Stál v nich Cheirón s očami ako taniere. „Ajaj, nejdem nevhodne?“

Nico sa odtiahol od Willa a chrbtom ruky si utrel tvár. „Nie, nie, to nič,“ odpovedal. „Len sme sa rozprávali.“

„No... no tak to je dobre,“ rozpačito povedal Cheirón. „Ospravedlňujem sa, že som sem vrazil tak neskoro v noci, ale máme poplach.“

Nico sa uškrnul. „Pre to moje jačanie? Povolal som v spánku batalión kostlivcov?“

„Čože? Ale nie!“ Cheirón zaváhal. „Aspoň dúfam, že nie. K tomu sa vrátíme neskôr. Teraz tu máme hosta, ktorý s tebou nutne potrebuje hovoriť.“

Cheirón ustúpil a Nicovi sa srdce zovrelo úzkosťou. Do zrubu vošla Rachel Elizabeth Dareová, súčasné delfské orákulum. Stiahla si kapucňu a na plecía sa jej spustili dlhé, oslnivo ryšavé vlasy. Bola červená a vyčerpaná, akoby bežala celú cestu až z Brooklynu. „Nico,“ vydýchla. „Vďaka bohom. Musíš si to vypočuť.“

Kým stačil namietnuť, že tento odkaz už dostal veľakrát, asi tak MILIÓNKRÁT len dnes v noci, Rachel sa začal vinúť z úst tmavozeleň dym.

KAPITOLA

Ten dym mal štiplavo sírový pach a Nico, Will aj Cheirón sa rozkašľali.

Rachel sa rozšírili zreničky. Vyvrátila oči v stĺp a z úst sa jej chrapľavým hlasom orákula plazili slová:

*„Z hĺbky podsvetia volá na teba stvorenie,
trpí a zúfa si, čaká na svoje objavenie.
Niečoho rovnakej ceny sa tam však vzdáš,
inak sa len večného zatratenia dočkáš.“*

Podlomili sa jej kolená a Will sa k nej vrhol, aby ju zachytil, predtým než sa zrúti na zem.

Cheirón sa jednou rukou pridrжал rámu dverí. Jeho tvár mala rovnakú farbu ako sivé škvrny v jeho fúzoch.

„Napriek všetkým tým rokom,“ smutne povedal, „som si na toto nezvykol. Si v poriadku, Nico?“

Nico prikývol, ale splašil sa mu pulz.

Zaklopotali kopytá, Cheirón vošiel do dverí, sklonil v nich hlavu. „Ja viem, že tieto proroctvá sú dosť ťažko pochopiteľné, keď ich počuješ

prvý raz,“ povedal. „Dopraj si času, koľko potrebuješ. Nemusíme to preberať a pítvať hneď teraz.“

Nico zachytil prísny, vyčítavý pohľad, ktorý naňho vrhol Will.

„No, je to vlastne trochu trapas,“ zamumlal Nico.

Cheirón naklonil hlavu. „Prečo? Ty vieš, čoho sa to proroctvo týka?“

Nico vydýchol, snažil sa zbaviť posledných pozostatkov snov. Napadlo mu, či náhodou ešte vždy netrčí v nočnej more.

„Cheirón, chcel som o tom vám a pánovi D. povedať, ale... nuž, jednoducho na to nikdy nebol vhodný čas.“

„Nie je to nové proroctvo,“ vysvetlil Will. „Už sme ho počuli.“

Cheirón sa pozrel na Rachel, ktorá vo Willovej náruči pokojnejšie oddychovala.

„Počkať,“ zamračil sa kentaur. „Chcete mi povedať, že slečna Dareová sa sem ponáhľala uprostred noci, aby ti odovzdala *opakované* proroctvo?“

„Majú pravdu,“ utrápene hlesla Rachel. „Toto proroctvo... *stále sa vracia*. Znova a znova.“

Nicovi poskočilo srdce. „*Stále sa vracia*... Chceš povedať, že toto nie je len druhý raz?“

Rachel sa strhla a potom sa rozkašľala.

Will jej pomohol posadiť sa rovno. „Donesiem ti trochu vody.“ Odbehol do kúpeľne a vrátil sa s pohárom. Nico dúfal, že je čistý.

Rachel si ho vďačne vzala. „Podľa mňa niekto *fakt* potrebuje, aby si si ho všimol, Nico.“ Mala napätý, ale súcitný výraz. „Predtým som si jednoducho myslela, že som uviazla v nejakej opakujúcej sa slučke. Že je to dáka porucha, čo zostala po tom Apolónovom boji s Pythónom. Nechcela som vám pridávať starosti. Lenže tentoraz... ma tá naliehavosť zmohla. Musela som ísť za tebou.“

Will jej položil ruku na plece. „Koľkokrát už sa to proroctvo opakovalo?“

Rachel sa začervenala. Napila sa vody. „Dvanásťkrát.“

„Dvanásťkrát?!“ Nico vytreštil oči. „To myslíš vážne?“

Cheirón sa zamračil. „To je znepokojujúca situácia. Odkedy sa pamätám, nič také som nikdy nepočul.“

Rachel prikývla a znova sa napila. „Akoby sa stále dookola pripomínalo, že je potrebné vykonať tú výpravu – že to ešte nebolo splnené.“

Nico sa zamračil. „Takže si vlastne ako tá otravná hláška vo videohre, čo ma stále upozorňuje, že musím splniť vedľajšiu misiu.“

Zabodla doňho vražedný pohľad.

Nico si v duchu vynadal. „Nemalo to tak vyznieť. Prepáč. Ty nie si otravná, Rachel. Vieš, ako som to myslel.“

Rachel sa unavene usmiala. Kývnutím poďakovala Willovi, ktorý jej pomohol na nohy. „Toto proroctvo rozhodne *je* otravné. Bolo by fajn, Nico, keby si sa do toho, čo musíš urobiť, pustil čo najskôr. Potom tie svoje hlášky budem môcť vypnúť.“

Nico sa pozrel na Willa. „Je to on. Rozhodne to musí byť on.“

„O kom to hovoríš?“ ozval sa nový hlas.

Vo dverách stál pán D. Na sebe mal vestu s leopardím vzorom, žiarivo žlté kraťasy a ružové sandále. Typický úbor boha večierkov. Jednou rukou hladkal veľkú kovovú misu.

Nico zavoňal. „To sú pukance?“

„Vravel som si, že tu máte párty.“ Pán D. si hodil do úst za hrst' pukancov. „Čo by to bolo za párty bez pukancov?“

Nico prehltol zlostnú poznámku. „Opakujúce sa proroctvo nie je žiadna *párty*.“

Pán D. vyvalil oči. „Ale, ale, máme tu opakujúce sa proroctvo? Super!“ Došiel k Nicovej posteli a hodil sa na ňu. „A ja som si myslel, že táborová jeseň bude jedna veľká nuda. Už som uvažoval, že usporiadam súboj dryád v kletke.“

Cheirón riaditeľa tábora prevrátil pohľadom. „O tom sme už spolu hovorili, pán D.“

„Ak chceš, môžeš sa na nich zúčastniť aj ty, Cheirón,“ blahosklonne odvetil boh. „Veľmi rád si pozriem súboj kopýt a pästí s divokými moruškami.“

Cheirón si povzdychol. „Môžeme sa, prosím, sústrediť na problém?“

„Rozhodne!“ Pán D. si veselo napchal do úst pukance. „Povedzte mi o tom opakujúcom sa proroctve. Týka sa ma? Budem konečne oslobodený z tejto táborovej mizérie a zase sa stanem miláčikom bohov, ideálne s fľašami Chateau Mouton Rothschild, ročník 1945?“

„Dionýzos, prosím,“ povzdychol si Cheirón. „Nemyslím si, že je vhodné o tomto vtipkovať.“

„Teda, ja neviem,“ zahundral Nico. „Keď sa z Rachel stala hlasová schránka proroctva.“

„Nico...“ varovne sa ozval Will.

„Vlastne má pravdu,“ povedala Rachel. „Je to ako tie otravné telefonáty, čo otcovi stále vnucujú obnovenie poisťky na auto.“

„Až na to... že toto je Bob,“ prinútil sa Nico konečne nahlas vysloviť to meno. „Jeho sa týka to proroctvo.“

„Myslíš Titana Iapéthu?“ spýtal sa Cheirón. „Ja som sa domnieval, že je stále v Tartare.“

„V Tartare, hm?“ Pán D. si nabral ďalšiu hrst pukancov. „To je čím ďalej tým lepšie.“